

skal dannes, eller over for ældre Selskaber, hvis Aktier have staaet i en fast Kurs igennem en længere Tid. Jeg skal her minde om, at netop den ærede Ordfører under Behandlingen af Telegraf- og Telefonloven her i Tinget udtalte, at man med Hensyn til Gennemførelsen af de Forandringer, som vilde blive en Følge af Telefonloven, ikke maatte vente, at der med et Slag, skulde ske en Forandring i de bestaaende Forhold. Jeg tror, at naar det var Telefonlovens Hensigt saa vidt muligt at faa alle Selskaber til at søge Koncession, var det ikke Meningen, at man derved, om jeg saa maa sige, vilde lokke alle Selskaber til ubetinget at underkaste sig Statens Kontrol uden Hensyn til, om man bagefter vilde benytte sin Magtfuldkommenhed til hensynsløst at forandre de bestaaende Takster. Det maa vel erindres, at Selskaberne ved at tage Koncession ganske sikkert opnaa store Fordele, derigennem, at deres Eksistens er sikret gennem et vist Aaremaal, men der paalægges dem til Gengæld ogsaa ikke ubetydelige Byrder gennem den Kontrol, de blive underkastede, og der maa ogsaa tages Hensyn til, at det lægges i Administrationens Haand at fastsætte Maksimum for Taksterne med visse Aars Mellemrum, nemlig hvert 5te Aar. Jeg tror, at der maa tages et billigt Hensyn til de bestaaende Forhold, saaledes som disse have udviklet sig hidtil, og at man derfor skal tage ethvert billigt Hensyn til de paagældende Selskaber; et saa billigt Hensyn, at det kan forenes med de Formaal, jeg har paapeget, nemlig at bevirke en forsvarlig Drift til moderate Takster, samt derved at opnaa en saa vid Udbredelse af Telefonen som muligt. Det er disse Hensyn, som ville være ledende for mig ved Sagens Afgørelse. — Jeg tror hermed at have udtalt mig om samtlige de Spørgsmaal, som ere komne frem under Forhandlingen, og jeg skal dermed standse.

K. M. Klausen: Efter de Udtalelser, som fremkom fra den højtærede Minister angaaende den lille Bevilling til Afholdelse af Foredrag, ser det ud til, at der ikke er ret gode Udsigter for denne Bevilling. Det er en bekendt Sag, at det har kostet megen Kamp at naa til det Standpunkt, vi nu staa paa, nemlig, at Arbejderne ere komne ind paa Finansloven og saaledes have faaet Ligestillelse med andre, som høre til det samme Fag, altsaa, at Industriens Arbejdere ere komne ind og have faaet en Ligestilling ved Siden af Indu-

striens Arbejdsgivere. Det har kostet megen Kamp, og det har mødt megen Modstand, navnlig fra Højres Side, som har bekæmpet denne Sag, hver Gang den er kommen frem. Nu, da vi ere komne saa vidt, at hele Finansudvalget staaar enigt om denne Sag, troede vi ogsaa, at alle Vanskeligheder dermed vare overvundne. Imidlertid, naar Højre ikke længere kan bekæmpe en Sag her i Tinget, har det sit Ministerium, sin Regering, at skyde frem for sig; saa skal den være Skjold for dem og gøre Modstand. Det viser sig, at naar Arbejderne henvende sig til Regeringen og ville have forhøjet Løn eller en rimeligere ordnet Løn, faa de Nej. Komme de saa og bede om Del i Oplysningen, faa de ogsaa Afslag, et bestemt Nej. Arbejderne synes ikke at skulle have andre Opgaver, end at fylde Penge i Statskassen, medens de ikke kunne faa godt af dem igen, som andre kunne. Jeg synes, at den højtærede Minister her har stillet sig paa et meget mærkværdigt Standpunkt. Naar hele Finansudvalget staaar enigt og vil give Arbejderne denne Bevilling, udtaler den højtærede Minister her, at han ikke ved, om han vil have den eller ej, og at det godt kan være muligt, at han ikke benytter denne Bevilling. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister vilde give ren Besked og lade os vide, om han vilde benytte den eller ej. Det kan jo ikke nytte, at vi nu ville lave ny Organisationer, ny Foredragsforeninger. Det vil intet som helst føre til. Det vil være langt bedre, at vi her faa klar og tydelig Besked, saa at vi ikke gøre os Ulejlighed til ingen Nytte. Hvis Regeringen her vil vise sig stædig, ligefrem gøre Strejke og ikke bruge de Penge, som bevilges her i Tinget, lad den saa sige det rent ud, thi saa kunne vi lade være at lave saadanne Foreninger. Det vil være det bedste, og saa kunne vi tage vore Forholdsregler paa anden Maade.

Seavenius: Jeg tillod mig under Finanslovsforslaget første Behandling at omtale Telefonspørgsmaalet, og derfor glædede det mig at høre, at Finansudvalget har haft et Samraad med den højtærede Indenrigsminister angaaende denne Sag. Det har selvfølgelig ogsaa glædet mig, at at den højtærede Ministers Svar i alt Fald for en Del gik ud paa, at hvad man maatte tilstræbe med Ministeriets Tilsyn med de Selskaber, som fik Koncession, var, at vi fik en forstandig Drift med moderate Takster, og at Telefonen som Følge deraf kunde faa en saa stor Udbredelse som